

Sprawa C-454/23**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

18 lipca 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostatias (Cypr)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

19 czerwca 2023 r.

Strona skarżąca:

K.A.M.

Druga strona postępowania:

Republika Cypryjska

Przedmiot postępowania głównego

Skarga, w której skarżący w postępowaniu głównym kwestionuje decyzję Anatheoritikis Archis Prosfygon (organu ds. kontroli uchodźców, Cypr) z dnia 30 lipca 2019 r. oddalającą jego odwołanie w trybie administracyjnym od decyzji Ypiresia Asyloú (urzędu ds. azylu, Cypr) z dnia 12 kwietnia 2019 r. w sprawie cofnięcia statusu uchodźcy nadanego skarżącemu przez ów organ.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia art. 14 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2011/95 w świetle prawa pierwotnego Unii i prawa międzynarodowego – art. 267 TFUE

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepisy art. 14 ust. 4 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących

kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona), które przewidują, że status uchodźcy może zostać cofnięty, jeżeli istnieją racjonalne podstawy, by uznać danego uchodźcę za zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa udzielającego ochrony, w świetle postanowień art. 78 ust. 1 TFUE i Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców oraz art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dotyczącego prawa do azylu, mogą być interpretowane w ten sposób, że zezwalają one na cofnięcie statusu uchodźcy ze względu na zachowania, które miały miejsce w przeszłości, lub domniemane czyny popełnione przez uchodźcę przed jego wjazdem do państwa udzielającego ochrony, które miały miejsce poza państwem udzielającym ochrony i które nie są objęte zakresem czynu stanowiącego podstawę wykluczenia z możliwości uzyskania statusu uchodźcy, w świetle postanowień art. 1 sekcja F Konwencji genewskiej dotyczącej statusu uchodźców i art. 12 dyrektywy 2011/95 dotyczącego wykluczenia, które określają wyczerpująco podstawy, w oparciu o które dana osoba może zostać wykluczona z możliwości uzyskania statusu uchodźcy?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na [pytanie pierwsze]: czy interpretowany w ten sposób art. 14 ust. 4 lit. a) jest zgodny z art. 18 karty i z art. 78 ust. 1 TFUE, które ustanawiają między innymi wymóg zgodności prawa wtórnego [Unii] z konwencją genewską, w której klauzula wykluczenia przewidziana w art. 1 sekcja F jest sformułowana w sposób wyczerpujący i podlega ścisłej wykładni?

3) Jak należy interpretować pojęcie „zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa” w kontekście stosowania art. 14 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2011/95/UE w świetle niezwykle wysokiego standardu owego pojęcia przewidzianego w art. 33 ust. 2 konwencji genewskiej oraz poważnych konsekwencji dla uchodźcy, którego status został cofnięty, w szczególności, czy artykuł ten może obejmować ocenę zagrożenia w odniesieniu do domniemanych czynów lub zachowań, które miały miejsce przed wjazdem do państwa udzielającego ochrony? Czy pojęcie „zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa” w kontekście stosowania art. 14 ust. 4 lit. [a] dyrektywy 2011/95/UE może obejmować czyny lub zachowania uchodźcy, które nie miały miejsca w tym państwie?

Powołane przepisy prawa międzynarodowego

Konwencja dotycząca statusu uchodźców podpisana w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r. (zwana dalej „konwencją genewską”): art. 1 sekcja F

Powołane przepisy prawa Unii i orzecznictwo Trybunału

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej: art. 78 ust. 1.

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (zwana dalej „kartą”): art. 18.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60), motywy 49 i 50 oraz art. 2 lit. o).

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9): art. 12 ust. 2 i art. 14 ust. 4.

Wyroki: z dnia 9 listopada 2010 r., B i D (C-57/09 i C-101/09, EU:C:2010:661); z dnia 4 kwietnia 2017 r., Fahimian (C-544/15, EU:C:2017:255); z dnia 14 maja 2019 r., M i in. (Cofnięcie statusu uchodźcy) (C-391/16, C-77/17 i C-78/17, EU:C:2019:403); z dnia 6 października 2020 r., La Quadrature du Net i in. (C-511/18, C-512/18 i C-520/18, EU:C:2020:791); z dnia 6 października 2021 r., W.Ż. (Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego – Powołanie) (C- 487/19, EU:C:2021:798); z dnia 22 września 2022 r., Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság i in. (C- 159/21, EU:C:2022:708).

Powołane przepisy prawa krajowego

Ustawa w sprawie uchodźców z 2000 r. (ustawa 6(I)/2000): art. 6A ust. 1, 1A i 2.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 W dniu 29 grudnia 2018 r. skarżący wjechał nielegalnie na terytorium Republiki Cypryjskiej przez terytoria okupowane. W dniu 10 stycznia 2019 r. złożył on wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. W dniach 18 stycznia i 20 marca 2019 r. przeprowadzono rozmowy ze skarżącym w celu rozpatrzenia jego wniosku, podczas gdy przebywał on w areszcie.
- 2 W dniu 28 stycznia 2019 r. urząd ds. zwalczania terroryzmu (Cypr) skierował do urzędu ds. azylu (Cypr) poufne pismo, w którym poinformował o zagrożeniu stwarzanym przez wnioskodawcę.
- 3 Po rozpatrzeniu wniosku wnioskodawcy urząd ds. azylu wydał decyzję o nadaniu mu statusu uchodźcy. Jego wniosek został jednak oddalony przez dyrektora urzędu ds. azylu na podstawie art. 6A ust. 1 lit. c) ustawy w sprawie uchodźców, zgodnie z którym „status uchodźcy zostaje cofnięty, w przypadku gdy dyrektor urzędu [...] uzna w oparciu o racjonalne podstawy, że dana osoba stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa Republiki”.

- 4 W szczególności w decyzji urzędu ds. azylu wyjaśniono szczegółowo argumenty przedstawione przez wnioskodawcę na wszystkich etapach jego wniosku o udzielenie azylu, które to argumenty zostały podzielone na trzy istotne okoliczności faktyczne, a mianowicie: (i) obywatelstwo marokańskie wnioskodawcy; (ii) jego status religijny jako ateisty; oraz (iii) domniemana obawa wnioskodawcy przed prześladowaniem w przypadku jego powrotu do Maroka ze względu na jego status ateisty.
- 5 Po dokonaniu oceny wiarygodności wnioskodawcy i przeprowadzeniu niezależnego dochodzenia w celu zebrania informacji na temat sytuacji w Maroku w odniesieniu do kwestii religijnych oraz traktowania ateistów i innych mniejszości w społeczeństwie urząd ds. azylu uwzględnił argumenty wnioskodawcy dotyczące wszystkich okoliczności faktycznych.
- 6 Opierając się jednak na art. 6A ust. 1 lit. c) ustawy w sprawie uchodźców i biorąc pod uwagę pisma wydziału ewidencji ludności i imigracji oraz urzędu ds. zwalczania terroryzmu, które odnoszą się do wnioskodawcy jako osoby uznanej za zagrożenie dla społeczeństwa cypryjskiego i bezpieczeństwa Republiki, urząd ds. azylu wydał decyzję o cofnięciu statusu uchodźcy wnioskodawcy.
- 7 Pismo urzędu ds. azylu dotyczące oddalenia wniosku skarżącego zostało mu doręczone w dniu 16 kwietnia 2019 r.
- 8 Wnioskodawca złożył odwołanie w trybie administracyjnym do Anatheoritiki Archi Prosfygon (właściwego organu ds. kontroli uchodźców, Cypr), który w dniu 30 lipca 2019 r. wydał decyzję utrzymującą w mocy decyzję urzędu ds. azylu i stwierdzającą, że wnioskodawca wykazał, iż spełnił przesłanki niezbędne do nadania mu statusu uchodźcy ze względów religijnych. Jednakże, biorąc pod uwagę fakt, że skarżący jest uważany za osobę stanowiącą zagrożenie dla społeczeństwa cypryjskiego i bezpieczeństwa Republiki, wspomniany organ uznał, że skarżący nie zasługuje na nadanie mu statusu uchodźcy i że w związku z tym jego status uchodźcy powinien zostać cofnięty na podstawie art. 6A ust. 1 lit. c) i art. 6A ust. 1 ustawy w sprawie uchodźców.
- 9 W dniu 14 października 2019 r. wnioskodawca wniósł skargę do Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostasias (sądu administracyjnego ds. ochrony międzynarodowej, Cypr), wnosząc o stwierdzenie nieważności wspomnianej decyzji Anatheoritiki Archi Prosfygon.
- 10 Wnioskodawca, który przebywał w areszcie, został zwolniony w dniu 24 lutego 2020 r. w następstwie uwzględnienia przez Anotato Dikastirio (sąd najwyższy, Cypr) jego wniosku o habeas corpus uprzywilejowany.
- 11 W dniu 21 kwietnia 2021 r. adwokat skarżącego złożył wniosek o wydanie na podstawie art. 267 TFUE postanowienia w celu zwrócenia się do Trybunału z szeregiem pytań prejudycjalnych wskazanych w załączniku do tego wniosku.

Główne argumenty stron w postępowaniu głównym

- 12 Główny argument skarżącego polega na tym, że należy zwrócić się do Trybunału z pytaniem w celu ustalenia, czy przepisy art. 14 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2011/95/UE, które stanowią, że status uchodźcy może zostać cofnięty, jeżeli istnieją racjonalne podstawy, by uznać daną osobę za zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa udzielającego ochrony, należy interpretować w ten sposób, iż zezwalają one na cofnięcie statusu uchodźcy z powodu zachowań, które miały miejsce w przeszłości, lub domniemanych czynów popełnionych przez uchodźcę przed jego wjazdem do państwa udzielającego ochrony, które miały miejsce poza państwem udzielającym ochrony i które nie są objęte zakresem czynu stanowiącego podstawę wykluczenia z możliwości uzyskania statusu uchodźcy, ani nie mogą zostać objęte zakresem art. 33 konwencji genewskiej jako zachowanie, które miało miejsce w przeszłości, przed wjazdem do państwa udzielającego ochrony.
- 13 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie skarżący zwraca się z pytaniem, czy wykładnia ta rozszerza wyczerpujący wykaz przypadków, w których wykluczenie z możliwości uzyskania statusu uchodźcy jest dozwolone na podstawie konwencji genewskiej.
- 14 Republika Cypryjska, za pośrednictwem urzędu ds. azylu (zwana dalej „drugą stroną postępowania”), sugeruje, że wniosek należy oddalić. Podnosi ona, że nie została spełniona żadna z przesłanek przewidzianych w art. 267 TFUE w celu wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym do Trybunału, w szczególności przesłanka dotycząca braku środka zaskarżenia w prawie wewnętrznym.
- 15 Utrzymuje ona, że art. 14 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2011/95 jest jednoznaczny i że w każdym razie art. 14 ust. 5 tej dyrektywy ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Ponadto, zdaniem drugiej strony postępowania art. 6A ustawy w sprawie uchodźców jest zharmonizowany ze wspomnianą wyżej dyrektywą i zezwala na cofnięcie statusu uchodźcy podczas rozpatrywania wniosku wnioskodawcy o udzielenie ochrony międzynarodowej. Wreszcie, druga strona postępowania utrzymuje, że skarżący nie może zwrócić się do Trybunału o zbadanie prawa wtórnego zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego, lecz jedynie zgodnie z traktatami i prawem pierwotnym.
- 16 Ponadto druga strona postępowania utrzymuje, że pojęcie „zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa” zostało zinterpretowane w prawie Unii oraz że kwestie dotyczące bezpieczeństwa narodowego należą do wyłącznej kompetencji państw członkowskich.
- 17 Stwierdza ona ponadto, że poprzez swój wniosek skarżący zmierza do zbadania kwestii dotyczących zgodności prawa krajowego z prawem Unii, co nie należy do właściwości Trybunału.
- 18 Podniesiono również, że badanie zgodności prawa Unii z konwencją genewską, będące przedmiotem drugiego pytania prejudycjalnego, wykracza poza zakres

stosowania art. 78 TFUE, oraz że trzecie pytanie prejudycjalne nie ma znaczenia dla celów rozpatrywanych kwestii.

- 19 Druga strona postępowania podkreśla również, że ze względu na istnienie orzecznictwa dotyczącego wykładni przepisu prawa wspólnotowego sąd odsyłający nie ma obowiązku zwrócenia się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym, ponieważ opóźniłoby to rozpatrzenie sprawy i prawidłowe sprawowanie wymiaru sprawiedliwości.
- 20 Skarżący podkreśla, że chociaż sformułowanie pytań prejudycjalnych należy do zakresu swobodnej oceny sądu odsyłającego, jest ono konieczne, aby umożliwić temu sądowi wydanie orzeczenia, w szczególności w odniesieniu do wykładni przepisów dyrektywy 2011/95 w świetle postanowień TFUE i konwencji genewskiej, ponieważ konwencja genewska stanowi podstawę całej wspólnej europejskiej polityki azylowej.
- 21 Skarżący utrzymuje ponadto, że warunek „niepodlegania środkom zaskarżenia w prawie wewnętrznym” odnosi się do przypadków obowiązkowego odesłania prejudycjalnego złożonego przez sąd, którego orzeczenie nie podlega zaskarżeniu, a nie do potencjalnych odesłań takich jak rozpatrywane w niniejszej sprawie. Wyjaśnia on również, że „zadaniem Trybunału jest przedstawienie sądowi krajowemu, który zwrócił się do niego z odesłaniem prejudycjalnym, elementów wykładni prawa Unii, które mogą okazać się niezbędne dla rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym, przy jednoczesnym uwzględnieniu zawartych w postanowieniu odsyłającym wskazówek dotyczących prawa krajowego znajdującego zastosowanie w sprawie oraz okoliczności faktycznych ją charakteryzujących” [wyrok z dnia 6 października 2021 r., W.Ż. (Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego – Powołanie), C- 487/19, EU:C:2021:798, pkt 78].
- 22 Skarżący utrzymuje ponadto w odniesieniu do argumentu drugiej strony postępowania, zgodnie z którym drugie pytanie prejudycjalne ma na celu ustalenie zgodności prawa Unii Europejskiej z konwencją genewską, że art. 78 ust. 1 TFUE stanowi, iż wspólna polityka azylowa musi być zgodna z konwencją genewską. Powołuje się on również na odpowiednie orzecznictwo Trybunału [wyrok z dnia 14 maja 2019 r., M i X (Cofnięcie statusu uchodźcy), C-391/16, C-77/17 i C-78/17, EU:C:2019:403], w którym Trybunał orzekł częściowo w przedmiocie zgodności dyrektywy 2011/95/UE z konwencją genewską. Należy również podkreślić, że te pytania prejudycjalne mają na celu dokonanie wykładni prawa Unii Europejskiej, a nie prawa krajowego lub wykładni w przedmiocie zgodności prawa krajowego z prawem Unii.
- 23 W odniesieniu do pojęcia „zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa” skarżący utrzymuje, że Trybunał rzeczywiście dokonywał wykładni tego pojęcia przy różnych okazjach, lecz zawsze w świetle okoliczności i faktów każdej konkretnej sprawy, oraz że w związku z tym nadal istnieje luka interpretacyjna dotycząca zakresu stosowania art. 14 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2011/95. Ponadto podkreśla on

sprzeczność w twierdzeniach drugiej strony postępowania, zgodnie z którymi, po pierwsze, rozpatrywane pojęcie należy do wyłącznej kompetencji państw członkowskich, a po drugie, zostało ono już zinterpretowane w prawie Unii.

- 24 W odpowiedzi na powyższe druga strona postępowania utrzymuje, że art. 33 konwencji genewskiej nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ nie zastosowano środka wydaleniewego wobec skarżącego i skarżący zachowuje prawo pobytu do czasu rozpatrzenia jego skargi, w związku z czym nie ma znaczenia ocena zgodności tego artykułu z art. 14 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2011/95.
- 25 Druga strona postępowania twierdzi ponadto, że istnieje orzecznictwo Trybunału, w którym ustalono zgodność prawa do cofnięcia statusu ochrony międzynarodowej i okoliczność, czy stanowi ono naruszenie konwencji genewskiej, powołując się jednocześnie na orzecznictwo Trybunału na poparcie i uzasadnienie swojego stanowiska. W odniesieniu do pojęcia „zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa” druga strona postępowania powołuje się, po pierwsze, na wyrok z dnia 4 kwietnia 2017 r. (Fahimian, C-544/15, EU:C:2017:255), a także na opinię rzecznika generalnego M. Szpunara w sprawie Fahimian (C-544/15, EU:C:2016:908, pkt 47–79), a po drugie, na wyrok z dnia 14 maja 2019 r., M i in. (Cofnięcie statusu uchodźcy) (C-391/16, C-77/17 i C-78/17, EU:C:2019:403, pkt 105–112), na poparcie swojego stanowiska, zgodnie z którym art. 33 konwencji genewskiej nie jest sprzeczny z prawem wtórnym, a co za tym idzie – z prawem pierwotnym. Druga strona postępowania powołała się również na opinię rzecznika generalnego M. Watheleta w sprawach połączonych M i in. (C-391/16, C-77/17 i C-78/17, EU:C:2018:486, pkt 95–103), dotyczących kwestii zgodności art. 14 ust. 4 dyrektywy 2011/95 z art. 18 karty i art. 78 ust. 1 TFUE.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 26 Zdaniem sądu odsyłającego strony są zgodne co do tego, że okoliczności faktyczne, które doprowadziły do wydania decyzji o cofnięciu statusu uchodźcy wnioskodawcy, odnoszą się do dowodów dotyczących zachowań lub czynów wnioskodawcy, które miały miejsce w przeszłości, przed jego wjazdem na terytorium republiki.
- 27 Sąd odsyłający bierze pod uwagę orzecznictwo Trybunału, na które powołał się skarżący, a z którego zdaniem tego sądu wynika, że podobne pytania zostały podniesione w innych sprawach, lecz nie udzielono odpowiedzi na konkretne pytania zadane w postępowaniu głównym.
- 28 Sąd odsyłający powołuje się w szczególności na wyrok Trybunału z dnia 14 maja 2019 r., M i in. (Cofnięcie statusu uchodźcy) (C-391/16, C-77/17 i C-78/17, EU:C:2019:403). Sądy odsyłające zwróciły się do Trybunału z pytaniem, czy przepisy dyrektywy 2011/95, które zezwalają państwom członkowskim na cofnięcie lub odmowę nadania statusu uchodźcy, stanowią klauzulę ustania lub wykluczenia, która nie jest zawarta w konwencji genewskiej. Do Trybunału zwrócono się z pytaniem, czy kwestionowane przepisy dyrektywy 2011/95 są

ważne w świetle postanowień karty i TFUE, zgodnie z którymi polityka azylowa Unii musi być zgodna z konwencją genewską.

- 29 Trybunał orzekł, że przepisy dyrektywy 2011/95, dotyczące cofnięcia i odmowy nadania statusu uchodźcy z powodów związanych z ochroną bezpieczeństwa lub społeczności przyjmującego państwa członkowskiego, są ważne. Trybunał podkreślił, że cofnięcie i odmowa nadania statusu uchodźcy nie skutkują pozbawieniem osoby, która żywi uzasadnioną obawę przed prześladowaniem w jej państwie pochodzenia, ani statusu uchodźcy, ani praw, które konwencja genewska przyznaje temu statusowi, sugerując tym samym, że pojęcie „statusu uchodźcy” w rozumieniu konwencji genewskiej należy odróżnić od pojęcia „statusu uchodźcy” zdefiniowanego w dyrektywie 2011/95.
- 30 W wyroku tym Trybunał stwierdził jednak przede wszystkim, że dyrektywa 2011/95, ustanawiając europejski system ochrony uchodźców, opiera się na konwencji genewskiej i ma na celu zapewnienie pełnej zgodności z tą konwencją. W tym kontekście Trybunał wyjaśnił, że jeżeli obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec ma uzasadnioną obawę przed prześladowaniem w jego państwie pochodzenia lub zamieszkania, należy uznać go za uchodźcę w rozumieniu dyrektywy 2011/95 i konwencji genewskiej, niezależnie od tego, czy formalnie nadano mu status uchodźcy w rozumieniu dyrektywy 2011/95. W tym względzie Trybunał zauważył, po pierwsze, że dyrektywa 2011/95 definiuje „status uchodźcy” jako nadanie statusu uchodźcy przez państwo członkowskie, a po drugie, że akt ten ma charakter czysto deklaratoryjny i nie stanowi konstytutywnego elementu statusu uchodźcy.
- 31 Trybunał wskazał następnie, że określone w dyrektywie podstawy cofnięcia i odmowy nadania statusu uchodźcy są podobne do podstaw, które zgodnie z konwencją genewską uzasadniają odesłanie uchodźcy. Trybunał podkreślił, że o ile w przypadkach, w których spełnione są przesłanki powołania się na te podstawy, zastosowanie konwencji genewskiej może pozbawić uchodźcę ochrony zapewnianej przez zasadę non-refoulement do państwa, w którym jego życie lub wolności zagraża niebezpieczeństwo, o tyle dyrektywę należy interpretować i stosować w sposób zgodny z prawami ustanowionymi w karcie, które wykluczają jakąkolwiek możliwość odesłania do tego państwa. W tych okolicznościach Trybunał orzekł, że w zakresie, w jakim dyrektywa 2011/95, w celu zagwarantowania ochrony bezpieczeństwa i społeczeństwa przyjmującego państwa członkowskiego, przyznaje temu ostatniemu uprawnienie do cofnięcia lub odmowy nadania statusu uchodźcy, podczas gdy konwencja genewska zezwala, właśnie z tych samych powodów, na odesłanie uchodźcy do państwa, w którym jego życie lub wolność byłyby zagrożone, prawo Unii przyznaje uchodźcom, o których mowa, szerszą ochronę międzynarodową niż ochrona zapewniana przez konwencję genewską.
- 32 Trybunał stwierdził ponadto, że cofnięcie lub odmowa nadania statusu uchodźcy nie skutkuje pozbawieniem lub spowodowaniem utraty statusu uchodźcy przez osobę, która żywi uzasadnioną obawę przed prześladowaniem w państwie jej

pochodzenia. Chociaż bowiem osoba ta nie nabywa lub nie traci dostępu do wszystkich praw i korzyści, które dyrektywa przyznaje beneficjentom statusu uchodźcy, to jednak nabywa ona lub utrzymuje dostęp do niektórych praw przewidzianych w konwencji genewskiej. Trybunał stwierdził zatem, że przepisy rozpatrywanej dyrektywy są zgodne z konwencją genewską oraz z postanowieniami karty i TFUE, które zobowiązują do przestrzegania tej konwencji.

- 33 Sąd odsyłający powołuje się w szczególności na pkt 79, 80, 81 i 93 tego wyroku.
- 34 W wyroku z dnia 9 listopada 2010 r., B. i D. (C-57/09 i C-101/09, EU:C:2010:661), Trybunał orzekł, że podstawy wykluczenia w tej sprawie [art. 12 ust. 2 lit. b) i c)] należy interpretować jako wynikające z czynów popełnionych w przeszłości, zauważając, że każde zagrożenie, jakie uchodźca może obecnie stanowić dla danego państwa członkowskiego, może zostać uwzględnione nie na podstawie art. 12 ust. 2, lecz jedynie na podstawie art. 14 ust. 4 lub art. 21 ust. 2.
- 35 Sąd odsyłający powołuje się w szczególności na pkt 100 –105 tego wyroku.
- 36 W świetle powyższego sąd odsyłający uważa za konieczne przedłożenie Trybunałowi pytań prejudycjalnych.

DOKUMENT ROBOTS